

Sygn. akt: I C 159/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agata Jakubiec
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Dominika Roszak

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2016 r. w Rybniku

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko H. K. (1)

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. na rzecz pozwanego H. K. (1) kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 159/16

UZASADNIENIE

W dniu 2 lipca 2015 roku powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty – Subfundusz KI wystąpił do tutejszego Sądu przeciwko H. K. (2) z pozwem o zapłatę kwoty 24.777,78 zł wraz z umownymi odsetkami od kwoty 14.27031 zł w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP oraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 1057,47 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Domagał się także zasądzenia na jego rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wywodził, że pozwany zawarł w dniu 27 czerwca 2007 roku z (...) Bank S.A., będącą poprzednikiem prawnym powoda umowę bankową, na podstawie której otrzymał określoną w tej umowie kwotę pieniężną z zobowiązaniem jej zwrotu w wysokości 16.906,36 zł.

Z dniem 4 stycznia 2010 roku nastąpiło połączenie (...) Bank S.A. z (...) Bank S.A., w wyniku czego (...) Bank S.A. wstąpiła we wszystkie prawa obowiązki banku (...) S.A.

Pozwany nie wywiązał się z zawartej umowy. Wobec tego wierzyciel wypowiedział umowę pozwanemu oraz wystawił przeciwko niemu bankowy tytuł egzekucyjny. Po nadaniu klauzuli wykonalności wystąpił do komornika sądowego o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Prowadzone postępowanie nie doprowadziło do wyegzekwowania całości wierzytelności.

Następnie w dniu 22 kwietnia 2015 roku Bank zawarł z (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym – Subfunduszem KI 1 umowę przelewu wierzytelności, cedując na niego wierzytelność wobec pozwanego wraz z prawem do naliczania odsetek.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w dniu 15 lipca 2015 roku przez Sąd Rejonowy w Rybniku w sprawie I Nc 2965/15 pozwany wniósł o odrzucenie pozwu, uzasadniając powyższe powagą rzeczy osądzonej. Wskazał, iż powód dochodzi pozmem roszczenia, co do którego został wydany prawomocny tytuł egzekucyjny i nadal prowadzone jest co do niego skutecznie postępowanie egzekucyjne.

Z ostrożności procesowej pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, kwestionując jego zasadność oraz wysokość dochodzonego roszczenia. Poddał w wątpliwość dołączone do pozwu dokumenty w postaci kopii umowy kredytu gotówkowego oraz kopii bankowego tytułu egzekucyjnego, który nie jest opatrzony klauzulą wykonalności, zaś nie załączył postanowienia Sądu w tym przedmiocie.

Ponadto powód nie dołączył do pozwu wypowiedzenia umowy kredytu, co warunkowe określenie terminu wymagalności roszczenia. Podniósł nadto, iż skoro powód opiera swoje roszczenie na bankowym tytule egzekucyjnym z 2010 roku, to roszczenie należy uznać za przedawnione. Pozwany podniósł nadto, iż nie została udowodniona bezskuteczność egzekucji, wskazując jednocześnie na dokonane przez pozwanego wpłaty w toczących się na rzecz (...) Bank S.A. postępowaniach egzekucyjnych. Powód nie wykazał faktu zawiadomienia pozwanego o zmianie wierzyciela, wobec czego pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda. Odnosząc się do załączonej do pozwu umowy przelewu wierzytelności oraz jej załącznika, pozwany zarzucił, iż na ich podstawie nie można określić wysokości należności głównej a w konsekwencji podstawy do naliczania wnioskowanych przez powoda odsetek.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał swoje stanowisko zawarte w pozwie. Wskazał, iż wierzytelność dochodzona pozmem wynika z braku zapłaty przez pozwanego należności z tytułu umowy konsolidacyjnego kredytu gotówkowego z dnia 27.06.2008 roku, zawartej pomiędzy pozwanym a (...) Bank S.A. (obecnie (...) Bank S.A.). Odnosząc się do zarzutów pozwanego powód wskazał, iż fakt toczących się postępowań pozostaje bez wpływu na zasadność roszczenia. Nadto uznał za bezzasadny zarzut przedawnienia. Z kolei w zakresie zastrzeżeń pozwanego co do legitymacji czynnej strony przeciwnej, powód wskazał, iż wynika ona z dokumentów w postaci: umowy cesji wierzytelności, wyciągu z wykazu wierzytelności objętych umową obejmujący roszczenie wobec pozwanego oraz zawiadomienia pozwanego o cesji, potwierdzających fakt skutecznego nabycia przez powoda od poprzedniego wierzyciela dochodzonych wierzytelności.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 27 czerwca 2008 roku (...) Bank S.A. w W. zawarł z pozwanym umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego o nr (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w tej umowie kwotę pieniężną z zobowiązaniem jej zwrotu w wysokości 16906,36 zł.

Dowód: umowa kredytu nr (...) (k.38-40)

Z dniem 4 stycznia 2010 roku nastąpiło połączenie (...) Bank S.A. z (...) Bank S.A. w W. a następnie z dniem 1 czerwca 2012 roku przeniesienie majątku na (...) Bank S.A. w W.. (...) Bank S.A. wstąpił z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki (...) Bank S.A. Następnie spółka przyjęła nazwę firmy: (...) Bank S.A.

W dniu 20 kwietnia 2010 roku, w związku z brakiem spłaty kredytu wynikającego z umowy z dnia 27 czerwca 2008 roku, (...) Bank S.A. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny przeciwko pozwanemu, a następnie po zaopatrzeniu go w klauzulę wykonalności wszczęte zostało postępowanie egzekucyjne, w toku którego Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Rybniku wyegzekwował na rzecz wierzyciela (...) Bank S.A. znaczną część kwoty dochodzonej przez powoda.

Dowód: bankowy tytuł egzekucyjny (k. 41), zaświadczenia o dokonanych wpłatach (k. 61-63)

W dniu 22 kwietnia 2015 roku (...) Bank S.A. zawarł z (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym – Subfunduszem KI 1 umowę przelewu wierzytelności. Przedmiotem zawartej umowy był przelew na rzecz (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym – Subfunduszem KI 1 przez (...) Bank S.A. przysługujących mu wierzytelności, szczegółowo określonych w załączniku nr 1 do umowy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów, uznając je za wiarygodne. Pomiął natomiast dowody wymienione przez powoda w pozwie a to w postaci: aneksu do umowy kredytu, wypowiedzenia umowy, regulaminu usług bankowych wobec ich nieusprawiedliwionego nieprzedłożenia przez powoda. Nie dokonano natomiast ustaleń na podstawie niżej wymienionych dokumentów a to: umowy przelewu wierzytelności oraz załącznika nr 1 z wyciągiem z wykazu wierzytelności z uwagi na to, iż stanowiły one jedynie kserokopie i które zostały zakwestionowane przez pozwanego.

Sąd zważył, co następuje:

Powód nie wykazał nabycia wierzytelności przeciwko pozwanemu dlatego brak było podstaw do uwzględnienia powództwa. Do pozwu powód dołączył bowiem jedynie uwierzytelnione kopie: umowy sprzedaży wierzytelności oraz załącznika nr 1 z wyciągiem z wykazu wierzytelności.

Ponadto powód nie wykazał również, aby osoby, które podpisały umowę sprzedaży wierzytelności w imieniu (...) Bank S.A. ani też w imieniu powoda były w tym dniu uprawnione do składania oświadczeń w ich imieniu. Dowodem na przelew wskazanej w pozwie wierzytelności nie może być także wystosowane do pozwanego wezwanie do zapłaty, tym bardziej, że nie przedłożono dowodu doręczenia zawiadomienia pozwanej.

Na marginesie należy wskazać, iż wskazana w kopii załącznika nr 1 do umowy przelewu wierzytelność w chwili podpisania umowy cesji nie istniała albowiem w znacznej mierze została już wyegzekwowana przez Komornika Sądowego.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel (cedent) może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (cesjonariusza), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast zgodnie z 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Należy podkreślić, że wskutek przelewu wierzytelność cedenta przechodzi na cesjonariusza w takim stanie, w jakim istniała dotychczas, przelew bowiem nie może pogorszyć sytuacji dłużnika. Ponadto umowa przelewu wierzytelności (a już zwłaszcza zawarta pomiędzy stronami reprezentowanymi przez zawodowych pełnomocników) powinna bardzo precyzyjnie określać przedmiot umowy.

Zgodnie z ogólną zasadną rozkładu ciężaru dowodu wyrażoną w art. 6 k.c. to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia, że cedentowi w dniu zawarcia umowy przysługiwała wierzytelność względem pozwanej w odpowiedniej wysokości, a następnie, że w sposób skuteczny ta wierzytelność została przeniesiona na powoda – cesjonariusza. Strona powodowa tych okoliczności jednak nie udowodniła.

Należy podkreślić, iż obowiązek wynikający z art. 6 k.c. w procesie jest realizowany poprzez zgłaszanie stosownych wniosków dowodowych celem udowodnienia okoliczności, na które powołuje się strona procesu. Stosownie do art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ewentualne ujemne skutki nieprzedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku. Obowiązkiem Sądu nie jest poszukiwanie dowodów z urzędu, aby zastąpić bierność strony. Prowadzenie w takiej sytuacji postępowania z urzędu w istocie rzeczy stanowi faworyzowanie jednej ze stron kosztem drugiej, do czego obowiązujące przepisy nie stwarzają żadnych podstaw. Działanie sądu z urzędu może bowiem prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron. (por. wyrok SN z 12.12.2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001/7-8/116 z glosą aprobującą Broniewicza OSP 2001/7-8/116, uchwała sądu 7 sędziów SN z 19.05.2000 r. III CZP 4/00, OSNC 2000/11/195). Postępowanie cywilne jest bowiem

postępowaniem kontrydiktoryjnym, gdzie aktywność dowodowa obciąża strony procesu. Wszelkie działania Sądu z urzędu mogłyby być poczytane jako naruszające zasadę równych praw stron gdyż w istocie rzeczy prowadziłyby do faworyzowania jednej ze stron procesu na niekorzyść drugiej.

Możliwość podejmowania inicjatywy dowodowej przez sąd może mieć jedynie charakter wyjątkowy w sytuacji rażącej nierównowagi procesowej stron, gdy dany dowód jest niezbędny do rozstrzygnięcia. Z taką sytuacją zdaniem Sądu nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Strona powodowa była reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, który ma świadomość praw i obowiązków oraz konsekwencji swych działań czy zaniechań. Należy również podkreślić, iż samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą.

Sąd oddalił wniosek powoda o przedłużenie terminu do załączenia oryginałów dokumentów, co do których wiarygodność kopii zakwestionował pozwany, uznając, iż jego uwzględnienie prowadziło do bezzasadnego przedłużenia postępowania i naruszałoby konstytucyjne prawo pozwanego do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki. Od czasu złożenia pozwu do dnia rozprawy upłynął rok, zaś od dnia doręczenia powodowi odpisu sprzeciwu, z którego uzyskał informację o złożonych przez pozwanego w tym zakresie zastrzeżeniach. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, miał zatem wystarczająco dużo czasu, aby ww. dokumenty przedłożyć. Pełnomocnik powoda, prawidłowo powiadomiony, nie stawiał się na termin rozprawy i w żaden sposób nie odniósł się do wydanego postanowienia w tym zakresie. Niezrozumiałe jest tłumaczenie powoda, że dotychczas nie zdołał od poprzednika prawnego uzyskać dokumentów, skoro, jak wynika z zaświadczeń Komornika Sądowego (nota bene są to jedyne dokumenty przedłożone w oryginale) ten sam pełnomocnik powoda występował jednocześnie w postępowaniu egzekucyjnym jako pełnomocnik (...) Bank S.A.

Wprawdzie umowa kredytu również została przedłożona przez powoda jedynie w kopii, jednak Sąd oparł się na jej treści, gdyż pozwany nie kwestionował jej treści i przyznał fakt jej zawarcia. Z kolei podniósł zarzuty co do kopii bankowego tytułu egzekucyjnego, jednak przyznał, iż (...) Bank S.A. wystawił taki tytuł przeciwko pozwanemu i komornik prowadził następnie egzekucję wobec pozwanego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd w całości oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł po myśli art.98 kpc, strona pozwana wygrała sprawę w całości, wobec czego, wobec złożonego wniosku w tym zakresie Sąd zasądził na jej rzecz od strony powodowej całość kosztów postępowania.